

V uznesení, ktoré je predmetom tohto odvolania sa Všeobecný súd odchyľil od rozhodnutia Súdneho dvora uvedeného v rozsudku „Comitato Venezia vuole vivere“ z 9. júna 2011, ktorý stanovil, že samotné rozhodnutie Komisie musí obsahovať všetky podstatné náležitosti na účely jeho vykonania vnútroštátnymi orgánmi. Hoci rozhodnutie neobsahuje podstatné náležitosti na účely jeho vykonania vnútroštátnymi orgánmi, Všeobecný súd nekonštatoval žiadny nedostatok metódy, ktorú si Komisia zvolila pre prijatie napadnutého rozhodnutia, čo so sebou prináša nesprávne právne posúdenie.

Na základe zásad stanovených Súdny dvorom v rozsudku „Comitato Venezia vuole vivere“, v rámci vymáhania prislúcha členskému štátu a nie príjemcovi pomoci preukázať v každom jednotlivom prípade existenciu predpokladov podľa článku 107 ods. 1 ZFEÚ. V prejednávanej veci však Komisia v napadnutom rozhodnutí opomenula spresniť „podrobnosti“ takéhoto overenia. V dôsledku toho, nedisponujúc podstatnými náležitosťami, ktoré bolo potrebné preukázať v rámci vymáhania, že poskytnuté výhody predstavujú na strane príjemcov pomoci štátnu pomoc, Talianska republika — zákonom č. 228 z 24. decembra 2012 (článok 1 ods. 351 a nasl.) — rozhodla o prenesení dôkazného bremena v rozpore s tým, čo bolo uvedené v judikatúre Spoločenstva.

Podľa talianskeho zákonodarcu neprislúcha štátu, ale každému podniku, ktorý je príjemcom pomoci udelennej v podobe oslobodenia od sociálnych odvodov preukázať, že predmetné výhody nenarúšajú hospodársku súťaž, ani neovplyvňujú obchod medzi členskými štátmi, v prípade absencie čoho sa predpokladá, že výhody narúšajú hospodársku súťaž a ovplyvňujú obchod medzi členskými štátmi. Toto všetko zjavne odporuje zásadám uvedeným v rozsudku „Comitato Venezia vuole vivere“.

**Žaloba podaná 26. februára 2013 — Európska komisia/
Helénska republika**

(Vec C-96/13)

(2013/C 129/15)

Jazyk konania: gréčtina

Účastníci konania

Žalobkyňa: Európska komisia (v zastúpení: M. Patakia a A. Tokár)

Žalovaná: Helénska republika

Návrhy žalobkyne

— určiť, že Helénska republika si tým, že uložila podmienky v otvorenom zadávacom konaní na poskytovanie služieb tech-

nickej pomoci pre OPS-IKA [integrovateľný informačný systém Idryma Koinonikon Asfaliseon (Inštitúcia sociálneho zabezpečenia; ďalej len „IKA“) a pre internetovú stránku IKA, ako aj na rozšírenie databáz na obdobie 30 mesiacov (výzva na predloženie ponúk č. L30/POY/9/5-6-2009 — uverejnená v Úradnom vestníku Európskej únie pod č. 2009/S110-159234), podľa ktorých mali mať uchádzači skúsenosť s vykonávaním podobných zmlúv pre grécky poisťovací orgán, a ďalej, že skúsenosť subdodávateľov nemohla nahrádzať skúsenosť uchádzačov, nespĺnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 2, článku 44 ods. 2 a článku 48, v spojení s článkom 2 smernice 2004/18/ES⁽¹⁾),

— zaviazať Helénsku republiku na náhradu trov konania.

Žalobné dôvody a hlavné tvrdenia

1. Údajné porušenie článku 44 ods. 2 a článku 48 v spojení s článkom 2 smernice 2004/18/ES sa týka zadávacieho konania IKA ako verejného obstarávateľa na poskytovanie služieb technickej pomoci pre OPS-IKA (integrovateľný informačný systém IKA) a pre internetovú stránku IKA, ako aj na rozšírenie databáz.
2. Komisia zastáva názor, že podmienka vo výzve na predloženie ponúk, podľa ktorej sa vyžaduje skúsenosť s realizáciou integrovaného informačného systému pre inštitúciu sociálneho zabezpečenia v Grécku, predstavuje geografickú podmienku, ktorá porušuje zásadu rovného zaobchádzania a zásadu zákazu diskriminácie, ktoré sú stanovené v článku 2, v článku 44 ods. 2 a v článku 48 smernice 2004/18.
3. Uvádza sa, že grécke orgány sa vo svojich odpovediach na odôvodnené stanovisko Komisie zaviazali vykonať všetky zmeny v súlade s výhradami Komisie, čím v podstate uznali údajné porušenie.
4. Komisia sa tiež domnieva, že podmienka vo výzve na predloženie ponúk, podľa ktorej skúsenosť subdodávateľov uchádzača nemôže nahrádzať skúsenosť uchádzača, porušuje článok 48 smernice 2004/18, lebo podľa uvedenej podmienky uchádzači nemôžu uplatniť skúsenosť tretích osôb, aby preukázali, že majú technickú spôsobilosť, ktorá sa vyžaduje na vykonanie dotknutej zmluvy.
5. Grécke orgány sa vo svojej odpovedi zaviazali, že nová výzva na predloženie ponúk výslovne stanoví možnosť pre podniky — uchádzačov uplatniť relevantnú skúsenosť tretích subjektov, t. j. subdodávateľov, čím v podstate uznali aj druhú výhradu Komisie.
6. Grécke orgány však nestanovili konkrétny dátum novej výzvy na predloženie ponúk a namiesto toho rozhodli predĺžiť dobu trvania predchádzajúcej zmluvy, pričom sa odvolali na dôvody vnútroštátneho verejného poriadku.

7. Komisia okrem toho konštatovala, že údajné porušenie vyššie uvedených ustanovení smernice 2004/18 naďalej existuje a že ho nemožno odôvodniť dovolávanými dôvodmi, a preto podala žalobu na Súdny dvor, aby konštatoval predmetné porušenie.

(¹) Ú. v. EÚ L 134, 30.4.2004, s. 114; Mim. vyd. 06/07, s. 132.

Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Tribunalul Sibiu (Rumunsko) 27. februára 2013 — Silvia Georgiana Câmpean/Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Mediaș, Administrația Fondului pentru Mediu

(Vec C-97/13)

(2013/C 129/16)

Jazyk konania: rumunčina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Tribunalul Sibiu

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Žalobkyňa: Silvia Georgiana Câmpean

Žalované: Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Mediaș, Administrația Fondului pentru Mediu

Prejudiciálne otázky

1. Je právna úprava zavedená zákonom č. 9/2012 v rozpore s ustanoveniami článku 110 ZFEÚ a predstavuje skutočne zjavne diskriminačné opatrenie?
2. Má sa článok 110 ZFEÚ vykladať v tom zmysle, že bráni režimu zavedenému zákonom č. 9/2012 (v pôvodnom znení) o stanovení dane za znečisťujúce emisie z motorových vozidiel, ak je toto daňové opatrenie upravené takým spôsobom, že odrádza od toho, aby sa v uvedenom členskom štáte uvádzali do prevádzky ojazdené motorové vozidlá zakúpené v iných členských štátoch, pričom neodrádza od nákupu ojazdených motorových vozidiel rovnakého veku a rovnakého opotrebenia na vnútroštátnom trhu?

Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Højesteret (Dánsko) 27. februára 2013 — Martin Blomqvist/Rolex SA, Manufacture des Montres Rolex SA

(Vec C-98/13)

(2013/C 129/17)

Jazyk konania: dánčina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Højesteret

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Odvolaťel: Martin Blomqvist

Odporkyne: Rolex SA, Manufacture des Montres Rolex SA

Prejudiciálne otázky

1. Má sa článok 4 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti (¹) vykladať v tom zmysle, že k „verejnému šíreniu“ v členskom štáte, v ktorom je tovar chránený autorským právom, dochádza v prípade, že podnik sa dohodne prostredníctvom webovej stránky v tretej krajine na predaji a preprave tovaru so súkromným kupujúcim, ktorého adresa v členskom štáte, kde je tovar chránený autorským právom, je predávajúcemu známa, prijme platbu za tovar a dodá ho kupujúcemu na dohodnutú adresu, alebo za daných okolností musí byť splnená aj podmienka, že tovar bol pred predajom predmetom ponuky na predaj alebo reklamy zameranej na spotrebiteľov v členskom štáte dodávky tovaru alebo zobrazenej na internetovej stránke určenej pre týchto spotrebiteľov?
2. Má sa článok 5 ods. 1 a 3 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/95/ES z 22. októbra 2008 o aproximácii právnych predpisov členských štátov v oblasti ochranných známk (²) vykladať v tom zmysle, že k „[použitiu] [ochrannej známky] v obchodnom styku“ v členskom štáte dochádza v prípade, že podnik sa dohodne prostredníctvom webovej stránky v tretej krajine na predaji a preprave tovaru, na ktorom je ochranná známka umiestnená, so súkromným kupujúcim, ktorého adresa v členskom štáte, kde je ochranná známka zapísaná, je predávajúcemu známa, prijme platbu za tovar a dodá ho kupujúcemu na dohodnutú adresu, alebo za daných okolností musí byť splnená aj podmienka, že tovar bol pred predajom predmetom ponuky na predaj alebo reklamy zameranej na spotrebiteľov v predmetnom členskom štáte alebo zobrazenej na internetovej stránke určenej pre týchto spotrebiteľov?
3. Má sa článok 9 ods. 1 a 2 nariadenia Rady č. 207/2009 z 26. februára 2009 o ochrannej známke Spoločenstva (³) vykladať v tom zmysle, že k „[použitiu] [ochrannej známky] v obchodnom styku“ v členskom štáte dochádza v prípade, že podnik sa dohodne prostredníctvom webovej stránky v tretej krajine na predaji a preprave tovaru, na ktorom je umiestnená ochranná známka Spoločenstva, so súkromným kupujúcim, ktorého adresa v určitom členskom štáte je predávajúcemu známa, prijme platbu za tovar a dodá ho kupujúcemu na dohodnutú adresu, alebo za daných okolností musí byť splnená aj podmienka, že tovar bol pred predajom predmetom ponuky na predaj alebo reklamy zameranej na spotrebiteľov v predmetnom členskom štáte alebo zobrazenej na internetovej stránke určenej pre týchto spotrebiteľov?